भीताय च ततस्तस्मै तदशेषं न्यवेदयत् ।
यन्मृषा चौरपातादि पित्रोः प्राग्वर्णितं तया ॥ ४० ॥
ततस्तया समं तत्र निर्भयः श्वाशुरे गृहे ।
प्रविष्टः श्वशुराभ्यां स हर्षाद्दृष्ट्वाभ्यनन्द्यत ॥ ४१ ॥
5 दिष्ट्या जीवन्नयं मुक्तश्चौरैरिति महोत्सवः ।
तेन तच्छ्वशुरेणाथ चक्रे मिलितबन्धुना ॥ ४२ ॥
ततः स धनदत्तो ऽत्र भुञ्जानः श्वाशुरीं श्रियम् ।
रत्नावल्या तया साकमासीत्पत्न्या यथासुखम् ॥ ४३ ॥
एकदा तत्र रात्रौ च स नृशंसश्चकार यत् ।
10 कथोपरोधतः शान्तमवाच्यमपि कथ्यते ॥ ४४ ॥
हत्वाङ्कसुप्तां भार्यां तां तदाभरणसंचयम् ।
अपहृत्य ततः प्रायात्स स्वदेशमलक्षितः ॥ ४५ ॥
ईदृशाः पुरुषाः पापा इति शारिकयोदिते ।
त्वमिदानीं वदेत्याह राजपुत्रस्तदा शुकम् ॥ ४६ ॥
15 ततो जगाद स शुको देव दुःसहसाहसाः ।
स्त्रियो दुश्चरिताः पापास्तथा च श्रूयतां कथा ॥ ४७ ॥
अस्ति हर्षवती नाम नगरी तत्र चाभवत् ।
अग्रणीर्धर्मदत्ताख्यो बहुकोटीश्वरो वणिक् ॥ ४८ ॥
वसुदत्ताभिधाना च रूपे ऽनन्यसमा सुता ।
20 बभूव तस्य वणिजः प्राणेभ्यो ऽप्यधिकप्रिया ॥ ४९ ॥
सा च तेन समानाय धनयौवनशालिने ।
दत्ता वराङ्गनानेत्रचकोरामृतरश्मये ॥ ५० ॥
नाम्ना समुद्रदत्ताय वणिक्पुत्राय साधवे ।
नगर्यामार्यजुष्टायां ताम्रलिप्त्यां निवासिने ॥ ५१ ॥
25 कदा चित्सा स्वदेशस्थे पत्यौ स्वस्य पितुर्गृहे ।
स्थिता वणिक्सुता दूरात्कं चित्पुरुषमैक्षत ॥ ५२ ॥
तं युवानं सुकान्तं सा चपला मारमोहिता ।
गुप्तं सखीमुखानीतं भेजे प्रच्छन्नकामुकम् ॥ ५३ ॥
ततः प्रभृति तेनैव सह तत्र तदा रहः ।
30 रात्रौ रात्रावरंस्तासौ तदेकासक्तमानसा ॥ ५४ ॥
एकदा च स कौमारः पतिस्तस्याः स्वदेशतः ।
आजगामात्र तत्पित्रोः प्रमोद इव मूर्तिमान् ॥ ५५ ॥